

Pajdo řekni: „Je trampský nebe zelený?“

Kytky tam nevadnou, stromy se nekácej?
„V nebi nic neroste ty moulo vandráckej!“
A řeka, potok, co bublá do usínání?
„Nic takovýho u nás v nebi není!“
A kde se pase zvěř, kam chodí ptáci pít?
„Takovou havěť v nebi nemáme a je tam svatej klid!“
Jak hraje, když nemáš dřevo na kytary?
„Nehraju, nezpívám, poslouchám andělů chóry“
A z čeho děláš oheň, čím se zahříváš?
„V nebi je pořád teplo a nic tam neděláš!“
Co si tam dám pod hlavu, když nebude tam mech?
„Dáš si tam obláček, furt, už si ty kecy nech!“
Já tam nechci, to není nebe za odměnu.
„Pakuj se, jdeme, výmluvy nemaj cenu!“
Dobrá, zbalil jsem usárnu na vandr bez návratu
Už jenom chvilinku, posílám telegram čundráckýmu světu
NEBE JE NA HO*NO -stop-
A NEMÁ ŽÁDNÝ KLADÝ -stop-
VĚŘTE MI KAMARÁDI
TO NEBE BYLO TADY !!! -stop-

Marta Pelda Pelikánová

1. místo 30. Trapsavce 2004 – poezie nad 23 let

Paddy na Yukonu

Kamarádi a kamarádky

uvádím svůj pohled na příběhy a události, co se semlely na setkání 158 trampů na Yukon River 2003. Není to urážka těch, o kterých se bude v jednotlivých povídkách vyprávět. Ti všichni jeli za

svými starými i novými sny, za svými starými a novými kamarády a kamarádkami, za svými novými příběhy. Ti opustili své ženy,

manžely, přítelkyně a přátele. S věčnou touhou v srdci se s nimi loučili na letištích v Buenos Aires, v Praze, v Zurichu a jinde. Ti, které opouštěli, na ně volali své „čekám tě,“ „nezapomeň, kde bydlíš,“ „jed, ať naši rodinu nikdo nepomluví, žes tam nebyl, či nebyla.“ Všem, co odlétali, hrozilo nebezpečí, že si pobyt prodlouží o den, týden, či rok... Viselo to ve vzduchu. Doma zůstávala nedodělaná koupelna, neudržovaná zahrada, práce, co čekala na dokončení, opuštěné zaměstnání, či firma v cizí správě a účty, na které již platba nedojde. Ti, o kterých píši, udělali chybu, že se jízdy po řece Yukon zúčastnili. Události dostaly svůj vlastní vývoj, začaly se samy odvíjet a v divočině si nikdo nevšiml, jak je jeho chování posuzováno jinými. To bude pro mnohé překvapení, co lze vidět na tom druhém. Každý měl možnost za 13 dní něco pro druhé udělat. Dávám každému možnost, ať ke každé mé minipovídce napíše svůj pohled na věc. Pak se teprve mozaika krásy vzpomínek obtočí kolem nás a nezmizí letošní rychlost 8 km/hod. proudu v řece Yukon a nestane se z ní v roce 2004 - 12 km/hod a v roce 2006 - 16 km/hod. Je určitě lepší vzpomenout na příběhy přátel s humorem, než se snažit zveličovat drobné neúspěchy či malé problémy. Ten, kdo s námi neplul, nepochopí, že maličkost, která zatemnila na chvíli něčí rozum, byla vždy a ve všech případech přetlučena pocitem přátelství, štěstí a kamarádství. Ať se přihlásí nějaký tupec, co lituje, že s námi jel, a který si jako vrchol své povídkovosti zapamatoval nějakou urážku. Ono těch zbylých 157 kamarádů a kamarádek se na stejný příběh dívá jinýma, věčně mladýma očima.

Paddy 11.9.2003

Ševcův den

Carmacks, base camp, den odplutí z civilizace. Nemám ještě vařeno všech šest litrů čaje na vodu a další tři k snídani a už je v tábořišti ohňů živo. Dnešní ráno se vyvíjí překotně, samé pobíhání, poslední přebalování již zabalených oděvů. Vyměňování konzerv v již zapakovaných pytlích. Někteří vyměňují dokonce konzervy

s jídlem za plechovky s pivem, to dělají kvůli stejné váze zabalených zásob. Hlavně se všichni cpou chlebem, smaženými vajíčky se špekem, řízky, oříšky, vločkami a ovocem, dopijí poslední zbytky kořalky co zbyla od večera na stole. Jeden hostí druhého, připíjejí si na zdar akce. Při zvedání pitítek a lahví s kořalkou se kamarádi otáčejí zády k řece. Nechtějí vidět její rychlý proud a ti pověřiví nechtějí, aby je Yukon viděl pít už ráno. Ze svého stanu vylézá člen naší posádky Táta. Hup do sebe panáka a šupajdí si to na záchod. Je asi sedm třicet. Dnes všichni pečlivě sledují čas. Šolím včera oznámil vždy neposlušným trampům, že první lehká loď odplouvá v osm hodin. Další budou následovat v osmi minutových intervalech. Jako první musí ráno odjet záchranná loď. Jak vidím, neodjely. Já jsem šel spát už ve tři hodiny dvacet a to se Lampa teprve dostával do písničkového varu. U našeho ohně bylo tak veselo, že se dosud stydím za svůj předčasný ústup. Promiňte mi to kamarádi, Ivane Harmoniko, Lampo, Zdeňku - Mexická baso a další. Táta se vrátil ze záchodu, lokl si již chladného čaje a usedl. Sedí se zavřenýma očima. Pokračuje mumraj příprav a přenášení věcí do lodí. Zdeněk - Mexická basa, ukazuje na Tátu, sedícího na lavičce a ptá se mě, jestli mu něco není.

Táta se naklání chvíli dopředu, chvíli na levou stranu, pak zase dopředu a zase na pravou stranu. Už si toho všiml i Harmonika, oba mají strach, jestli Tátovi něco není. Vysvětluji jim, že je to kamarádův každodenní rituál. Touhle dobou jezdí v Praze autobusem do práce a je jednoduše zvyklý cestu prospat. „Koukejte.“ Změněným hlasem oznámím jeho výstupní stanici. Táta vstane jak stroj a povídá: „Maruško, vystupujeme už jsme tady.“ Nikdo z nás jeho Marušku nevidí. „Tak co bude k snídani?“ Nabízím mu výběr ze spousty různých druhů jídla. Vybírá si makovec. Takovýto výrobek s obsahem mletého opiátu se na svobodném severu neodvážejí nabídnout ani třikrát trestaní narkomani. Vybral si špatně, žádný makovec nemáme. Dostává smažená vajíčka, chleba s máslem a marmeládu. Zamne si rukama a veselým hlasem ohlašuje: „Je devět, otvíráme.“ V tom okamžiku u něj nastává změna. Rve sám těžké bedny na břeh řeky. Vak se sto dvaceti půllitrovými pivy nese jako pírkó. Je veselý, pracuje s úsměvem na tváři. On je dobrý koník do party. Ostatní, zmatlaní včerejším loučením s civilizací, nám ho závidí. Vyvěšují na přídí osadní vlajku TO údolí; na lodi jedou tři osadníci: Palec, Táta a já. Vosa je z osady „Samotáři Šumavy“. Vedle ní umístí českou vlajku. Vyrážíme jako osmá loď. Podjíždíme v podmračeném jitru Carmackský příhradový ocelový most. Reflexní zelenou ceduli s nápisem „Yukon River“ přinesl před několika dny do base campu kamarád Lampa a daroval mi ji, jako výraz díků za pomoc při opravě jeho člunu. Na pravoboku nám zůstává místní smetiště. Je vysoké asi patnáct metrů a dlouhé asi sto. Je na něm vidět spousta potřebných a již nepotřebných věcí. Pneumatiky, barevné díly z aut, kočárek, papírové a plastové krabice, piksly od piva, lahve, hadry, kusy všelijakého železa, odřezky dřeva... Vše, co indián nepotřebuje, hodí do Yukonu. Na vrcholu tohoto smetiště stojí pravá indiánská vesnice. Jsou to, jak se zde říká - First Nation. Řeka olizuje smetiště a vyhýbá se mu. Zakusuje se do druhého břehu, kde mají postaveny svoje chaty běloši. Jedeme na pádla. Táta zabírá co může, dodržuje přesně pracovní dobu. Vosa zkouší chod lodního motoru. Peřeje Five Fingers Rapids se blíží. Před námi vidíme deblkanoe. Necháváme rozestupy. Najíždíme do pravé průrvy. Už jsou vidět válce vody na levé a pravé straně lodí. Katamaran skřípe. Držíme pádla položená napříč přes propojené kanoe. Kolem nás hučí zpěněná řeka. Vosa kormidluje loď do hlavního jazyku. Pokud se zlomí větve spojující obě kanoe nebo se

rozváže provaz, jímž jsou svázány, skončíme v nádherném tanci ve vodě, a určitě bez lodí a zásob. Na levé straně se nám otvírá pohled do otvoru ve skále. Tam by se určitě dalo projet. Průjezd známými peřejemi trval asi minutu. Táta povídá: „Touhle dobou mi Maruška dělá kafe.“ Přistáváme na pravém břehu. Je zde již několik lodí. Koluji lahve s kořalkou. Pijeme pivo. Díváme se do řvoucích, zpěněných vln a jsme rádi, že to máme za sebou. Chceme si vychutnat pohled na další projíždějící loď. Lehké loď přirážejí jedna za druhou k našemu břehu. Čekáme napjatě, která loď se udělá. Teď projela Jiřina se synem, a nic. Další jedou její dvě dcery - asi tak pětadvacítky. To by se dědkové - důchodci vrhali do vln, jen aby je mohli zachraňovat. Škoda, zase není žádná možnost být zachráncem. Dává se do nás zima. Nasedáme a pokračujeme v plavbě. Pádlujeme pro zahřátí. Táta říká, že touhle dobou má každý den v práci oběd. Vypráví, že někdy je svičková, jindy rajská nebo znojemská. Vyjmenovává všechna jídla z asi pětisetstránkové kuchařky. Z levé strany se převálila do lodí vlna a další. Za zády na dohled peřeje Five Fingers a teď tohle pozdravení od Yukonu. Máme speciálně vyváženou loď. Nejtěžší věci jsou na špici. Teď to má tu výhodu, že nabíráme více a více vody. V lodi je už na předku dvanáct a teď už patnáct čísel vody. Vrtule motoru visí nad hladinou na zádi. Táta se ptá, jestli se neutopíme. Vosa mu odpovídá: „Nemůžeme se utopit, protože jsme ještě neobědvali.“ Hrníčkem a miskou vpředu překotně vybíráme vodu. V suchu sedící Táta pokračuje v dotazech, kdy bude oběd, že už je čas. Loď nabírá další vodu. Palec, lodní kuchař, odpovídající za výdej a vaření jídla, oznamuje všem: „Oběd je zrušen.“ Táta na prázdno polyká, mele prázdnou pusou, jako když kouše jídlo.

Povídá: „Maruška mi navíc nechává svoje maso a dva knedlíky, to se přecpu.“ Vosa mu vysvětluje, že tady, na Yukonu, se určitě nepřecpe. My na háčku vyléváme vodu. Na zádi je vody jen asi centimetr. Molitanovou houbou oba kormidelníci smývají bláto a písek, nanesený do lodí. Vosa dokonce namáčí houbu v řece, aby byla čistá a pokračuje v úklidu. Na zádi je klid. Na místě háčků je vody již jen po kotníky. Katamaran se srovnává do skoro vodorovné polohy. Vyléváme dál vodu. Jedeme na motor. Táta usnul, má polední klid jako doma v ševcovně. Chybou je, že ten polední klid ho přepadl, zrovna když držel houbu nad hladinou. Pustil ji a usnul. Příště nesmí po zrušení obědě nic držet v ruce. Jinak přijdeme o všechny věci. Vypínáme motor a jsme ticho. Plyne unášení proudem do divočiny. Voda na dně lodí má stále stejnou teplotu jako voda v řece. Hledáme na březích nějaké místo pro táboření. Tu se ozývá hlásek: „Kluci, já jsem asi usnul.“ Kvůli právě probuzenému Tátovi zastavujeme na čůrací pauzu. Palec vydává čokoládovou tyčinku o váze 40 gramů a rozděljuje ji na čtyři díly. „Touhle dobou si dávám v ševcovně kafičko a zákusky,“ ozývá se Táta. Zapíjíme sousto studeným čajem. No, pohodička. Po chvíli plavby zastavujeme. Našli jsme místo, kam chodí lovit rybáři. Je zde lavička, ohniště, připravené dříví a hlavně vymýcená plocha pro stavbu stanů. Jeli jsme stále v hlavním proudu řeky dle mapy. Vyvěšují českou vlajku, aby nás z ostatních lodí viděli. Vosa staví stany. Palec vaří večeri. Táta rve těžké bedny, nosí je sem a tam, řeže a štípe dříví. Dá se říci, že z nás čtyř určitě v té chvíli dělá nejvíc a hlavně těžké práce. Piji červené kalifornské - Merlot, a ostatní zůstávají věrní Yukonskému plechovkovému. „Touhle dobou jezdíme s Maruškou domů,“ povídá Táta a usedá. Já filtruji vodu z řeky. Deset litrů čisté vody trvá padesát minut. Přichází Vosa a povídá: „Pojd' se podívat!“ Na bedně sedí Táta a kýve se. Teď zrovna projíždí zatačkou, následuje křižovatka s brzděním, a tak pořád dál. Palec mu už vzal z ruky pivo, aby se nerozlilo, a navíc v autobusech v Praze je zakázáno konzumovat

alkohol. Najednou Táta vstáva. Je vařeno. Jíme a děláme si z Táty legraci. „To já spím pokaždé, když jedu domů.“ Vosa ho uklidňuje: „Je to dobrý, vždyť teď jedeš taky směrem domů.“ Po jídle je opět Merlot a Yukonské. Okolo nás neprojíždí jediná loď, všichni zůstávají na campech proti proudu. Všude po břehu jsou medvědí stopy. Na trávě, kde stojí naše stany, otisky tlapek nezůstaly. Táta myje nádoby. Ladím 25ti dolarovou kytaru s 12ti dolarovými strunami. „Touhle dobou si Maruška pouští televizi, ale já jdu a dám si ještě pivo,“ oznamuje Táta. Dopije další pivo, vymočí se a hup do stanu. Je to jeho čas, je 7.30 PM. Uklidíme jídlo do beden, kontrolujeme přivázání lodí. Jídlo máme od stanů 8 metrů. Přece nebudem prosekávat okolní roští a nosit bedny dvě stě metrů. Táta spí a kdo z nás ostatních by tvrdě makal. Následuje večerní mytí, čištění zubů, vtípkování. Povídky si u ohně, zazpíváme si pár písniček. Palec jde spát, je asi devět. Obloha má zataženo, ze stanů se ozývá hrozivé chrápání. Medvědi, co brousí kolem, raději mizí zpět do divočiny. Vosa a já posedáváme do deseti, máme toho za dnešek plný kecky. Ještě že je tu s námi švec Táta a jeho přesné denní návyky. Toho Yukon nedostane. Paddy 17.9.2003

(pozn. redakce: povídky Paddyho nebudeme tisknout všechny, ale uvádíme jen výňatek z jeho tvorby - foto Paddy)

Čriepky z XI. československého potlachu

Stopujem na okraji prašnej výpadovky a pred sebou mám dve vízie. V jednej ma strašia armatúry rafinérie ropy na okraji jedného provinčného európskeho veľkomesta. V druhej mi omývajú nohy modré vlny Dunaja v rytme valčíka. Medzi tým niekde sú stovky kamarátov a struny gitár navlhnuté kelímkovým pivom. Také niečo ma určite čaká na 11.československom (oficiálne slovensko-českom) potlachu pri bratislavskom Slovnafte na dunajskom kilometri 1861.

Je to zvláštne, že sa človeku niekedy snívajú veci, ktoré sa neskôr naozaj stanú. A tie príjemné sny mám najradšej. Z potlachu som v nedeľu poobede šliapal prašnou cestou popri dunajskej hrádzi a v duši sa mi miešali dojmy z celého víkend. Na povrch vyplávali bublinky stískov rúk, zalomených palcov, nespočetného množstva rozhovorov a pesničiek v podaní tých, čo to vedia. Kdesi na dne sa plاندalo niekoľko utopencov, ktoré rýchlo zabudnú účastníci a poučia sa budúci organizátori. Viac napovedia fakty a fotky.

Na dvoj-jedničkovom potlachu sa zúčastnilo podľa oficiálnych údajov organizátorov 2260 (zaregistrovaných) trampov, ktorí prišli z Čiech, Slovenska, Nemecka, Rumunska, Ukrajiny, Austrálie, Nového Zélandu a USA. Na vlajkosláve sme napočítali 151 vlajok osád, samotárov a rôznych "spojení". Budúci spoločný potlach, tentokrát na západnej strane, usporiada pod vedením sheriffa Tuláka (T.O.Canadian Trappers) partia kamarátov v blízkosti Rakovníka. Bližšie informácie očakávajte na stránkach trampskej tlače a tiež na http://www.volny.cz/honza_glen. Vďaka kamarátke Medvedici a všetkým ďalším 15 organizátorom tohtoročného potlachu, ktorí napriek počiatočným problémom dokázali udržať vysoko nasadenú latku predchádzajúcich rokov, sa už môžeme chystať na ďalekú cestu zas o rok, 2.-4.9.2005.

-r-

ps - predbežný záujem usporiadať 13. potlach opäť u nás, na Slovensku, prejaviteli kamaráti z Trnavy

(D'Ady, uverejnené v Severke č.3/2004, údaje o počte účastníkov TS č.147)

Súčasťou programu každého druhého CS potlachu (konaného na Slovensku) je tiež odovzdávanie cien Johna Hawkinsa, tzv. Hawkinsových placiiek. O to symbolickejšie, že sa udialo neďaleko miest, kde pred

desiatkami rokmi táborieval, si ich prevzali kamaráti Pekelník a Bakala. Venujú ich kamaráti zo zámoria za zásluhy v oblasti rozvoja trampingu, či zachovania jeho tradícií.

Napriek tomu, že nikto nespochybnuje právo kanadských trampov rozhodnúť, komu cenu udelia, otáznik kladiem k Brčkovým slovám, že sú určené „zaslúžilým bratislavským kamarátom“. Zazneli nielen z potlachového pódia, ale objavili sa aj v Trampskom spravodaji č.146. Nepoznám mechanizmus navrhovania tohto ocenenia, ale myslím, že trampské hnutie má vo svojich radoch „zaslúžilých“ aj v iných kútoch Slovenska.

D'Ady (pre Stopu)

Trapsavec 2004 medzinárodne

Na tohtoročnom, jubilejnom, 30-tom vyhlásení výsledkov literárnej súťaže TRAPSAVEC sa zúčastnilo viacero „zahraničných“ účastníkov. Úvodzovky sú namieste nielen v prípade prítomného D'Adyho zo Slovenska, ale aj u kamarátok Lilky, Blanky (Švajčiarsko) a Tulačky (Kanada), veď asi nikto nezabudol na voľakedajšie spoločné Československo.

Výsledky boli zverejnené v mnohých trampských, aj civilných médiách a tak už len konštatovanie, že všetkým sa veľmi páčilo, nielen atmosféra trapsaveckého ohňa, ale aj vychádzka po sázavských Stvořidlech, ktoré si prešli v nedeľu dopoludnia.

Výsledky napr. na stránkach AVALONU <http://avalon.unas.cz>

Severka pre všetkých

Trampský občasník SEVERKA vychádza už 15 rokov a je tak najdlhšie súvislo vychádzajúcim trampským časopisom na Slovensku a zrejme aj v bývalom Československu. Vydáva ho Trampské združenie Severka, ktoré okrem časopisu vyvíja aj ďalšie aktivity o ktorých sa môžete dočítať na webe <http://severka.nfo.sk>

Keďže poštovné do zahraničia presahuje možnosti nášho rozpočtu, najmä pre kamarátov v zámorí uverejňujeme (s určitým oneskorením po papierovej verzii) aj plné znenie Severky vo formáte *.pdf.

D'Ady

Podzimní dovolená 2004

Moje loňská dovolená v Česku se tentokrát nedá zapomenout a tak se o zážitky chci podělit i se čtenáři Stopy. Byla po létech jednou z těch nejlepších, jako jeden dlouhý vandr, naplněná i kouzelnou přírodou Sázavy, Oslavky, Libochůvky a Bobručky – toť to krasavic Českomoravské Vysočiny, tak jak jsem je znávala z mládí i s nádherným podzimním počasím, s orosenou ranní travou, která se pod slunečními paprsky vždy proměnila v perlový poklad a přivodila záplavu nádherných pocitů z existence a svobody. Takového bohatství nelze koupit ani ničím jiným zaplatit a tohleto vlastnictví nejde ani ukrást. A to všechno bylo ještě lepší o to, že tentokrát mi to nemohl už nikdo pošlapat, ani komunistický režim, ani závist paďourů, hloupých lidí a udavačů s nataženým ukazováčkem. Na štěstí nám pořád zůstává vše co spojuje toulavé duše a skutečné milovníky přírody.

Můj první vandr po přeletu a krátkém pobytu u Marcelky v Praze byl spojen s 30tým výročním Trapsavcem-trampské literární soutěže, která se konala na pozemku Hájenky Svatého Huberta, v malé dědině Hradec, kousek nad Ledčem nad Sázavou. Velká louka za hájenkou na které se vyhlášení umístěných v soutěži konalo, pokračovala typicky českým smrkovým lesem, kde spát na suchém a měkkém spadaném jehličí pod širákem, mělo být i pro mě úplným požítkem, když už jsem to poradila ostatním, že tam na nás rosa ráno pdat nebude (v noci 4-5 nad 0, ve dne 18-20 a svítíčko slunilo), tak já se nechala svést parapletem snů nočního nebe s tisíci dírkami tisíci hvězd A usnula přímo na louce ve spacáku, který byl do rána mokrý jako když do vody hosen, ale mně to jaksi vůůbec nevadilo. Dokonce i moje revma bylo zaskočeno tou nádhrou

nocí pod širákem, že si ani nedovolilo se vůbec ozvat. To bylo ze čtvrtku na pátek 16-17 září.

Na flek jsem se dostala s Tonym z Pucejře, který tuhle slávu vlastně organizuje s párma ochotnými kamarádama.....a víte co? Tony pije medovinu a mně taky chutná, zkuste ji až tam pojedete, mají ji tam několik druhů. V Praze jsem se k Tonymu dostala zase díky Paddymu, který mně od Marcelky odvezl bez ptaní a na víc mně věnoval jeho dílko-svoje zpracované zážitky z Yukonu 2003 formou povídek. Ostatně už to má Aleš se souhlasem Paddyho, že to může tisknout na pokračování, takže si to můžete vychutnat také i vy.

V pátek přijel Miro-Prcek s Henrym, Bobinou a Libkou a taky Lilka ze Švýcar s kamarádkou Blankou, no a najednou zase bylo srandy kopec. Jako mávnutím kouzelného proutku jsme s Prckem opět byli ti výrostci od potoků a řek na společných vandrech a dokonce s úplně stejnou vtipnou kaší, jako by čas vůbec neběžel. V mých vzpomínkách to bylo takové věčně neposedné ale vždy ochotné mládě, když se mezi námi objevil-bůh ví odkud-po prvé na vandru. Bylo mu tehdy pouze 14 let a věřte-nevěřte, on se snad vůbec nezměnil a ještě na víc jsem zjistila, že ovládá svoji nejlepší kamarádku – dvanáctistrunku – docela suveréně což já neměla ani tušení co toho sviště život naučil. Jen si dobře pamatuji, že mival dlouhá léta kamaráda a partnera ke kytáře., obá z Tišnova. Do srdce se vtilo trochu smutku, když jsem zjistila že jsou ti dvě dnes vlastně ve-při. No, není všem dnům konec, ještě žijí a tak věřím, že když si moje povídání oba přečtou až do konce..... no, to je už pak jen na nich, já jim do toho už víc kecat nebudu a nebudu.....

Prcek svůj um na kytaru potvrdil na každém vandru, hrával na plno a mnohdy až do rána jako by se do něho vtělila Lampova hrací energie a vitalita. Po prvé to bylo na Trapsavci kdy jsme i s Lilkou pěli téměř až do kuropení, zatím co omladina odcházela spát už krátce po 10sáté večer. No ale moc toho asi nenaspali, měli své pelišky příliš blízko nás burácejících postarších.

Tak a teď už konečně – co je Trapsavec a jeho putovní cena pro vítěze. Nejdříve mně zajímalo co to slovo znamená samo o sobě a dozvěděla jsem se, že to byl původně Trapsavec, což se dá vysvětlit jako, že je to trampský psavec, čili někdo kdo píše povídky a skládá verše s trampskou tematikou. Pak se stalo, že se do tisku vloudil známý šotek a vynechal “M” a vzniklo zkráceně Trapsavec, což má v podstatě stejný význam, redakci se to víc zalíbilo a tak to je dodnes. Tak tedy i s mnou to bylo OK až do té doby než jsem uviděla tu putovní první cenu – malou ušatou figurku doslova zaseknutou do dřevěného soklíku na kterém jsou podepsaní všichni předešní držitelé, připomínající miniaturního Drákulíka – a tak mně hned napadlo, že to slovo Trapsavec musí znamenat úplně něco jiného. Tak třeba rozděleně Trap-Savec, čili miněno tapnutej savec, neboli savec v pasti, protože u nás trapeři jsou v podstatě na český pastičkáři, že jo? A věřím že mi dáte za pravdu až se mi podaří vyloudit z Tonyho co vydává Pucejře, fotku toho malého, notně ušatého Drákulinka pod kterým ten soklík má těch podpisů za ta léta pěknou řádku a tak toho musel už spoustu vyslechnout a asi proto ty uši.

No a teď ještě – víte co mi udělal Aleš v minulém Stopě? Četl mi myšlenky na dálku a vložil je do článku “Dáváme si na životě záležet?”, ale věřte, že ani já bych to asi líp nenapsala – a jak to? Posuďte sami z následujícího. Kromě radostných zážitků jsem v Brně byla i na dvou pohřbech a kdybych už neodlítala tak ještě na třetím pro kamaráda Šejbu, dalšího osadníka Příboje. Pohřby jsou vždy zatěžkávací zkouškou pro pozůstalé. Životy se žijí dál a podle přírodních zákonů by se měli žít v potomcích.....kdo ví proč tomu tak po každé není. Obvyčejně čas rány zahojí, ale jizvy už nikdy ne. Neměli by jsme však zapomínat, že naše životy nabývají hodnotu i tím, co po sobě zanecháme, jak už se podobně zmínil Aleš – a tak proto... Od Námořníka Lenčín táta po sobě zanechal vysokou hodnotu vzdělání, která se určitě zaskvívá v jeho dvouch dcerách, Lence a Romance. Tyhle dvě by jste museli víc znát a vidět po hromadě, aby jste zažili jejich sesterskou pohodu, a co víc, jejich společný zpěv – prostě jsou spolu sladěné jako jejich kytary. Tohle si však s nimi bude užívat už jen jejich máma a někdy snad i my.

Lampův táta se nikdy nesmířil se smrtí svého mladšího syna ve kterém měl svého úspěšného následníka jak v muzice tak ve výtvarnictví. Luboš měl po tátovi i to, že chtěl rozumět lidem a později i vinu. Po tragedii 3.7.04 táta chřadnul žalem, nechtěl jíst, nechtěl pít, říkal jen že musí za Lampou odejít. A tak zůstávají pohromadě i v tom nekonečném tajemnu co na nás všechny teprve čeká. Dostal ode mne poslední žlutou Texasskou

růži za příští celosvětřák. Tátovo literární a muzikální nadání zůstává žít v jeho starším synovi Jardovi (brácha Lampy), který je textařem a autorem spousty nám známých písniček našeho mládí, ale nemůžu vynechat ani připomínku o zvláštním nadání pro muziku i mladého Luboška-syna Lampy. Nám všem po Lampovi na štěstí zůstaly už i nějaké CD, pár soukromých pásek, pár tepaných užitečných i ozdobných věcí a hodně různých zážitků z vandru i ze života, aspoň pro ty nejbližší. Lampa měl pořad hodně hezkých plánů do života i do bisnisu. Víc o něm už zatím nechci psát, víte, ona se ta kamarádká rána ještě nezahojila. My jen dnes všichni už víme, že u společných táboráků a stolů po něm zůstane “Prázdné místo” už na vždy, stejně jako po mnoha dalších co z našich řad už odešli; a tak mohu-li vám něco doporučit, přečtěte si znovu Alešův článek ze Stopy č. 63, nutí k zamyšlení, mluvím i za mně a i za mnohé z vás...Život je VOPRAVDU někdy krátký.....Člověče měj ho rád...

Dana – Tulačka, leden 2005

Z Paďourových zapomínek :

JAK NÁS PŘEPADLY LIŠKY

Bylo to počátkem šedesátých let, kdy jsme se (T.O. Alabana) domluvili na delším letním vandru po Orlických horách. Sbalili jsme usárny, nějakou kytaru a míč (byli jsme hraví) a vyrazili vlakem na Týniště, Opočno a Dobrušku. Dál koleje nevedly, tak došlo na podrážky a protože bylo k večeru, namířili jsme ven z města Věkova, abychom si příhodně ustlali pod širákem. Po nějakém kilometru směrem na Solnici jsme – nucení značným úbytkem světla – přivítali vpravo od cesty menší útulný lesík, jako stvořený pro 10 nocležníků. Ani jsme nerozdělávali oheň a zahučeli do spacáků sprádat sny o nadcházejícím vandrování.

Nevím, jak jsme spali dlouho, když nás ze spánku vyrušil divný štěkot. Liška, napadlo ty z nás, kterým nebyl tento zvuk cizí, zejména z čundrů po Šumavě. „V takovém háječku liška? Co to je za blbost“, ozvalo se tmou. Znovu štěkání, a docela blízko, a znovu, teď dvojhlasně! „Kucí, to sou blbý fóry, neječte a nechte mě chrápat, volové“ ozvalo se ze vzdálenějšího spacáku. Dvě lišky tady, to už je úplně na hlavu, konstatovali ti probuzení a spacáky s obsahem něžnějšího pohlaví se nakvartýrovaly – pro jistotu – do středu mezi tvrdáky. Vyty ustalo, dohady o liškách postupně též a chrupalo se.

Ne však na dlouho. Opět pronikavý štěkot, hned na to další a následoval koncert na několik tlam současně.

„Tý vole, přepadly nás lišky, zachraň se kdo můžeš“, vyhrkl malej Pavel a zavřel za sebou spacák.

Ten pocit strachu - nestrachu, spojený s mrazením v zádech se těžko definuje. Ono se opravdu i těm pohotově a rychle myslícím dost těžko hledá nějaké racionální vysvětlení, pro napadení lidské smečky smečkou liščí ve shluku stromů, které se dají nazvat lesem jen s přimhouřením oka, z jedné strany cesta, z druhé – pole. Štěkot neustával, spíše naopak a ta agresivní zvířata se nemínila dát na ústup a řvala jen pár metrů od nás. Nastal koncert i v našem středu, neb některé z křehkých obsahů spacáků začaly hystericky ječet. To vyvolalo samozřejmě zintenzivnění produkce ze strany lišek!

No, nedalo se nic dělat, pomalu svítalo, tak abychom nebyli za bábovky, pár odvážlivců se obulo a s baterkami a sekerkami v rukou se – doslova ve smyslu Curwoodových Kočovníků severu - vydalo zahánět nevídané predátory. Nezahnali! Ani nemohli. Asi 20 metrů od našeho ležení bylo několik lišek v drátěných koticích, připravených pro soutěž v norování loveckých psů, která se konala druhý den. Když se rozednilo, zjistili jsme, že nikoliv lišky nás, ale my jsme přepadli lišky, když jsme - skoro potmě - zalagrovali téměř u nich.

Jen vítr váł večer směrem k nám, takže nás načmucharly až v noci, když se obrátil.

Když jsme se ráno v Podbřezí zastavili na cestě k horám u mého bratrance Fouska, který fořtoval v myslivně na Skalce, proslavené Jiráskem v knize Temno, popadal se smíchy za břicho. Tedy bratranec, nikoliv autor Temna, a blahopřál nám, že lepší nocování, než na - mezi myslivci velmi známém závoďišti loveckých psů, jménem Nora Sv. Sebastiáná, zrovna tu noc před závoďem normíků, by nám snad poradil jen Veliký Manitou.

P.S.

Dodnes mě mrzí, že jsme tenkrát těm ubohým zvířatům z těch klecí nějak nepomohli, leč – jak přísloví praví - pozdě bycha honit a tenhle už se opravdu dohonit nedá.

Se srdečným lomipalcem pad'our Zdeněk. (z Prahy)

West Coast

Lod' se řítí pryč od civilizace a rozkrajuje průliv mezi ostrovy na dvě poloviny. Je poslední den listopadu a počasí nám předpovídá deštivé a navíc je vyhlášený "storm warning", jinak řečeno: "Seď doma v teple, venku bude zle". Co máš ale dělat, když jsi tramp a kamarád tě pozve na boudu, kterou má na nepřístupném pobřeží západní části Vancouver Island. Zkoušel jsem mu zatelefonovat, jestli si to na poslední chvíli nerozmyslel, ale zklamal mě. Ani to, že jsem se vymlouval na Maruš, jak se bojí na moři, nepomohlo. A tak jsme se sbalili tři osadníci: Maruš, Aleš a Ivo a vyrazili na 300 km dlouhou pouť po souši a pak 50 km po moři v lodí, kterou teď zrovna řídí Vilo.

Je mlhavo a moře vypadá pochmurné, černé a nebezpečné. Lod' je asi 7 metrů dlouhá a má jeden motor, který se nesmí rozbít. Vodní tříšť omývá přední sklo a my se choulíme v kabině doufaje, že nepředjedem žádnou velrybu nebo plovoucí kládu, kterých je tu v okolí požehnaně. Po hladině se řítíme rychlostí asi 45 km v hodině. West Coast je pojem. Turisti sem jezdí a obdivují neposkvrněné písčné pláže, vodopády padající rovnou do moře, stovky tuleňů, velryby, mořské orly. Někteří i na moře vyjedou a zkusí štěstí chytit nějakou tu rybu, nejlépe lososa nebo halibuta. Každoročně se zde utopí několik desítek lidí a ztroskotá několik lodí, navzdory všem vymoženostem techniky a vědy. Jsou to potápěči, rybáři jak profesionální tak amatéři, kajakáři a občas někoho spláchne i velká vlna, která se z ničeho nic objeví a často se pohřešovaný ani nenajde, přestože ho desítky lidí viděly mizet v rychlém proudu. Nalevo je na malém ostrůvku indiánská vesnice Houset, brzy budeme v polovičce cesty. Je za námi úsek otevřeného moře, kde nejsi chráněn před oceánem štítem ostrovů. Už jsme uklidněni, že to nejhorší máme za sebou. Velká rána do dna lodí připomíná, že na moři nejsi nikdy úplně bezpečný. Asi velká kláda, lod' stále jede a tak to patrně lodní šroub vydržel.

Zkouším filmovat, ale kapky neúprosně bijí do čočky a tak zase mizím v kabině. Lod' zatačí doprava a břehy se pomalu začínají svírat. Jak se tu Vilo vyzná je nepochopitelné, když nemá ani GPS. Vjíždíme do dlouhého fjordu, který na konci ukřývá několik zátok a v jedné z nich je chata na plovoucí plošině, přivázaná ke strmé skále. Houf kačen brázdí hladinu, jak se snaží odstartovat a mnoho metrů utíkají po vodě, než se vznesou. Chata je prostorná, třípokořová a velká kamna na dřevo z ní dělají to nejtulnější místo na světě. Přivítala nás kočka Queeny, která tu přežívá v divočině i několik týdnů bez pána. Má pootevřené okno a tak si chodí kdy chce, kam chce a skalní útes jí není překážkou. Nejraději

prý chytá v létě kolibříky. Miluje rybí maso, chutná jí tuňák a ještě víc maso z krabů.

Vytáhli jsme zásobu piva a rumu a při písničkách a kytarě kujeme plány na zítřek, jestli tedy bude možno vystrčit nos z boudy.

Ráno bylo neuvěřitelné. Voda v zátocě jako zrcadlová plocha a místy se začal tvořit led. Obloha se v noci vyčistila a přivítalo nás slunce a pohoda. Jedeme na ryby. Od Jima si bereme lod' a krmíme jeho dva pejsky a kočku. Jim teď dělá někde v Tofinu a Vilo se stará o jeho Oyster Farm (farmu na ústřice). Farma je soustava plovoucích chodníků, na kterých jsou zavěšeny ocelové košíky, ve kterých jsou v několika poschodích ústřice. Moře se samo stará o výkrm a tak je třeba jen ústřice časem přebrat, vytřídít a olámat jim ostré výčnělky kolem dokola, protože to je přínutí růsti do šířky místo do délky. Jim to zautomatizoval a jeho vynálezem je to, že ústřice hodí do míchačky na beton a tam je asi půl minuty míchá, čímž se jim ty rohy ulámou. Jinak je také uďí ve svém speciálním láku. Tucet vyuzených ústřic první jakosti se vejde do jedné malé konzervy a ta se prodává asi za \$30. Elektriķa nikde samozřejmě není, většina spotřebičů je na propan nebo na baterie, které se dobíjejí sluncem anebo benzinovým generátorem, který má výstup jak 12V DC, tak 110V AC. Pitnou vodu bere Jim z protějšho břehu samospádem. Někde v buši je malá nádržka na potoce, spojená s chatou podmořskou plastikovou trubkou, několik set metrů dlouhou. Vilo žádnou televizi nemá a nechce, Jim má příjem přes satelitu, včetně Internetu. Jsou od sebe vzdáleni asi 5 minut lodí „přes roh“. Ulovili jsme pár ryb, filmovali tuleň, chytili několik velkých krabů. Po třech dnech překrásného počasí se vracíme za deště a nepohody do civilizace a vzpomínáme na krásný a neobvyklý vandr.

Aleš a Maruš

Internet

Domov trampů v zahraničí (Leona a Baron - Colorado)
<http://domov-trampu.home.comcast.net/>

Posledních šest časopisů STOPA lze stáhnout z Internetu a vytisknout i s barevnými fotografiemi. Pokud máš zájem o starší čísla, tak počínaje číslem 48 (prosinec 2001) máme STOPU v .pdf formátu a lze ji poslat přes Email jako přílohu. Ostatní čísla máme pouze jako černobílé kopie a můžeme poslat poštou.

<http://members.shaw.ca/stopa/>

Ozvěny osadních ohňů

Webová adresa : <http://www.atlas.cz/>

Poté kliknout na "Rádia live"

Najít zde kolonku Country radio kliknout a zvolit přenosovou rychlost a potom už stačí jenom poslouchat.
Pořad : Ozvěny osadních ohňů, vysílá countryradio každé úterý od 19,00 hod. do 20,00 hod SEČ.Repríza pořadu je následující neděli v 01 hod.SEČ. Posluchači pochopitelně mohou napsat svá přání, své dotazy, svá hodnocení na e-mail adresu: produkce@countryradio.cz
Těším se vzájemně kontakty po éteru. Ahoj Tony Linhart

Trampský Spravodaj – (Bratislava)

Zdeno Dočkal, Novomeského 1, Pezinok, 90201, Slovakia

STOŇÁCKÝ TAM – TAM

Petr Hladký – Pedro, Brněnská 1258, Kuřim, Czech Rep. 66434
Email hladkyp@volny.cz

Trampské video disky

- 1 - Saperova Padesátka - květen 2002 - VCD
- 2 - Velrybářská Výprava 1999, VCD
Nejúspěšnější výprava za rybami na Ostrově.
- 3 - Vzpomínka Na Jirku Živného SVCD
- 4 - Potlach na Bush River 2002 SVCD
- 5 - Dlouhému Jirkovi je 50, SVCD, březen 2003
- 6 - Mušlárna 1990-1995, SVCD
- 7 - Vítání Jara na Ostrově 2003, SVCD
- 8 - Potlach na Squamish River 2003, SVCD
- 9 - Yukon River 2003, DVD+R nebo DVD-R \$15

(Řeku jeli mezi jinými i Lampa a Kulda)

- 10 - Yukon River 2003, 3 disky SVCD \$15
- 11 - Vítání Jara na Ostrově 2004, SVCD
- 12 - Májový weekend na Tulameen River 2004, SVCD
- 13 - Videokronika osady Kamarádi Ostrova - rok 1990, DVD
Vítání Jara o Velikonocích 1990, Potlach K..O. v květnu 1990.,
Velký Vandr na Yukon v létě 1990 (Cassiar, Dempster Hwy)
Calgarský Potlach na Saskatchewan Crossing pod sněhem
Zavzpomínejte na mládí.
- 14 - Události z videokroniky K.O. DVD obsahuje video č.5+11+12
- 15 - DVD Videokronika K.O. Velký Vandr 2004, léto na Lowry Lake
- 16 - DVD Potlach na Bush River 2004, pořádala osada TPHB
Disk kromě videa obsahuje kolekci fotografií a zvukových nahrávek.

Pokud u disku není uvedena cena, tak to je příspěvek dobrovolný (donation only) a předpokládá se, že by měl uhradit výdaje spojené s výrobou a posláním. Trampské video má nečekaně dobrý ohlas ve všech částech zeměkoule, kam jsme to poslali, včetně Čech a Slovenska. Mnoho trampů si už pořídilo digitální kamery a pokud se někdo chcete pustit do výroby vlastních video disků, tak se s radostí podělíme o zkušenosti. Digitální video editing má svoje úskalí a problémy a moc rádi poradíme, když o to někdo budete stát. Software co používáme je SONY Vegas, PREMIÈRE 6.5 a ULEAD MOVIE FACTORY 3.

(Novoroční přání)

**Vzduchem když zakrouží pár vloček sněhu,
nastavím tváře, ten dotek má něhu.
Vyloudí úsměv a otupí zlost,
tak přejem všem lidem, ať vloček je dost.**
Zdenka a Reďák (Vancouver)

Přehled událostí “U Dvou Potoků“

(píše Jana Tornádo)

Konečně bylo jaro! Do vanu jsme naložili krumpáč, bibli, dynamit a pilu a odjeli na potlachoviště připravit se na sešlost roku 2004 U Dvou Potoků. Jarní vzduch, vůně čerstvě posekané trávy a košík smržů ulehčovaly práci. Každou neděli jsme škrtali položky ze seznamu a mnohem víc jich přispívali.

Koncem května, brána uvítala 48 trampů. Na louce stanoviště vyrostlo jako houby po dešti. Přes den se jedlo a jedlo. Každou chvíli někdo něco krájel, míchal a nabízel. Vzniklo nové přísloví: co tramp, to kuchař!

Naše skupinová fotka se podařila díky spolupraci Pepy Topiče z Vancouver Island (stativ) a Petra Čáslavského z Illinois (fotoaparát). Seřadili jsme se pozdě odpoledne, podle planu. Každý v nejlepší náladě, před námi celá noc u táboráku a nikdo nemyslel na dlouhou cestu domů.

Po měsíci dešťů, oheň ne a ne chytit, ale Marcela (Aljaška), Fífa (Texas), Montána (Colorado) a Skrček (Montana) se jen tak nevzdali a za chvíli jsme utíkali od plamenů dál. Pepa Topič vztýčil vlajku a Petko krátkým proslowem uvítal "všechny účastníky". Santana (Iowa) opět sloužil jako Chief of Security, tak jsme se všichni bavili s pocitem bezpečnosti. Zory topil a topil. Nedělní pětiboj přinesl smích, dětinské hádky a první cenu pro Kvítka a Brndu (Iowa). Gratulujeme.

Později nastoupil smutný čas loučení, se sliby, že se zase někde u ohně sejdem. Jako "Tom" jsme zlato nenašli, ale poklad nehmotný byl cítit v každém rozloučení, "Ahoj".

Děkujeme všem, kteří jste nám volali nebo psali, ale hlavně všem kteří jste přijeli a umožnili, aby malý koutek v severozápadním Illinois se stal na chvíli trampským údolím.

Do dvou týdnů Petko aj s traktorem spadl z vejšky 3m do potoka a zlomil si ruku.

Kamarád Břet'a (Illinois) slavil padesátiny a ani tramp v sádře si nemůže odříct touhu po ohni, zpěvu a radost ze setkání s kamarádama. A tak jsme jeli "Na Bažinu" (Wisconsin). Břet'a se Žanetkou nám poskytli perfektní řešení, odvrátit zklamání, že se práce U Dvou Potoků aspoň na šest neděl zastaví. Říká se, že smích je nejlepší lék. Forů bylo moc, a nálada bezvadná. Mají krásný flek, hned u vody. V sobotu, než padlo poledne, Žanetka s pomocí Břeti, napíchala čtyři krocany na špici, a ty se pak pomalu otačeli a pekli. Voněl celý les. Všem tekly sliny a nemohli jsme se dočkat, až Žanetka prohlásí, že si můžeme nandat. Jen co zapadlo slunce, Břet'a z teepee hlásil, že nese oheň. Šel sám se čtyřmi pochodněmi, tři pak předal dcerce Dášence, Žanetce a jejímu synovi Davidovi. Než se oheň zapálil, všem děkoval, že jsme se zúčastnili oslavy jeho půl století.

Jen co Petkovi sundali sádru, tak jsem zakopla a zlomila si pravou nohu. Zase, žádná sádra nepřerušuje trampování. V říjnu jsme letěli na Bush River. Místo se od světáku (1998) nezměnilo; překrásný hory ze všech stran, sosny rostou do nebe. Romantická kadibudka na kopečku, kompletní i s trůnem. Řeka byla stejně studená jako před šesti lety. Tento trampský ráj je celkem roztažen a tak jsme se s Petkem ani moc neviděli. Kecali jsme každý někde jinde. Našli jsme se akorát, když byl hlad, samozřejmě ve stanu. Tu první noc jsme zalezli do spacáků a jak se mně honily různé konverzace v tej hlavě, začala jsem se chechtat. Petko chtěl vědět co je mi tak k smíchu. A tak jako dvě noční můry v kuklách, jsme si vyprávěli o zážitcích. Toto se opakovalo každou noc a neuteklo nám, že máme ohromný štěstí, nejenom že jsme se našli, ale že ty potlachy tak prožíváme.

Zase došlo k té chvíli, zvednout kotvu a stan zabalit. Šíska a Hans nás ale přemluvili, že ještě jednu noc se můžeme zdržet. Tak jsme se jen o kousek s nimi sblížili a dlouho do ukradený noci zpívali opět ty písničky, co máme tak rádi.

Doma jsme ruksaky vyklepali, maskáče vyprali a v listopadu u Fort Adamsonu (Texas) si prodloužili indiánské léto. Farář a Fifa jsou známí tím, že staví ohromné hranice, ale letos překonali i svoji normu. Kytka (Ontario), Harry (CR), Pupál a Baron (Colorado) a další muzikanti jeli jako dráha a zpívalo se bez přestání jak ve čtvrtek, tak v pátek a ještě lépe celou sobotní noc! Kdo scházel byl Hans (Arizona), stále je nemocný ještě od Bush River.

Vesele se společně vařilo na roštu a vůně buřtů a kotlet se náramně spojila s vůní mesquite a borovic. V neděli večer se vyprávěly fóry. Jsem presvědčena, že české vtipy jsou snad nejlepší na světě! Ta řeč je tak bohatá, že náš dvousmyslný humor se nedá k žádné jiné řeči porovnat.

V pondělí se nás 28 vytrvalců zvedlo a jeli jsme na Tondarosu, kde Ruženka a Tonda nás pohostili báječnou večeří a Tonda topil a topil. Po velké snidani jsme se vratili ke klukům, každý večer nás bylo míň kolem ohně. Na konec přišla i na nás řada a v pátek jsme to sbalili a odjeli. Jen flek zvalené trávy prozradil, že jsme se zúčastnili této trampské akce. Dobrý byl rok 2004.

Čekáme na jaro!

Velký AHOJ! Posílá Tornádo z Illinois.

PS- Jako vloni přiznávám, že jsem se narodila v Chicagu, a těch sedm pádů je na mně moc! Děkuji za pochopení!

TESLIN RIVER 2005

**Informace pro účastníky velkého vandru na Yukon
Sraz: Johnsons Crossing, sobota 30. července**

Hlavní táborák bude v neděli 31. července večer před odjezdem. Přijed' dřív, musí se připravit dřevo.

Odjezd je 1. srpna (Aug 1, 2005) v pondělí ráno. Je to státní svátek a mnoho obchodů má zavřeno. Johnsons Crossing je asi 180 km před Whitehorse na Alaska Highway.

Příjezd do Carmacks 12. srpna

(Aug 12, 2005) – na řece bude několik společných táboráků v divočině. Na vodní trase se nedá nikde nic koupit a není tam ani žádná vesnice nebo přístupová cesta.

Zápisné je \$40 na osobu, obsahuje mimo jiné odznak, tričko a vodáckou mapu pro každou loď.

Jestli peníze zbydou, tak se koupí něco, s čím většina bude souhlasit. Pokud si nepřivezeš svoji loď, tak ceny za vypůjčení lodě jsou uvedeny na konci tohoto listu.

Posílání peněz:

Pokud jsi z USA nebo z Kanady, tak můžeš poslat šek. Evropani to mají horší, za proplacení evropského šeku zde účtují až \$50 a tak raději pošli „International Money Order“ na Fredovo adresu:

Fred Herzog

P.O. Box 21202

WHITEHORSE, Yukon,

Y1A 6R2 Canada

Email: flherzog@YT.sympatico.ca

Telefon: **867-633-3217**

Fred zajistil generátor na dobíjení baterií do video kamer a fotoaparátů. Nezapomeň dobíječku pro svůj foťák nebo kameru, (12V nebo 110V), dostatek filmového materiálu, kabely na upload, fireware pokud máš, aby šly vyměňovat záběry mezi různými kamerami.

Informace pro účastníky, kteří si potřebují vypůjčit loď

August 1st to August 12th 2005 - Od 1. srpna do 12. srpna 2005

plus 7% GST k cenám

Twelve day canoe rental* 12 dní půjčovné za kanojku Tripper
\$ 220.00

60 litre waterproof barrel, 60-ti litrový vodotěsný plastický sud
\$ 15.00

115 litre waterproof pack, 115-ti litrový vodotěsný pytel
\$ 20.00

Transport do Johnson's Crossing

Z Whitehorse** \$ 35.00 per person

Z Carmacks do Whitehorse** \$ 35.00 per person

30' Voyageur Canoe: (obsahuje vesty, pádla a vejde se tam 10 lidí s bagáží)
\$2100.00

20' Tripper XL Canoe : \$ 310.00

Ceny jsou vypočítány pro 12-ti denní cestu a připočítej k nim federální daň 7% GST

All costs quoted are per trip plus GST (7% federal tax).

* Půjčovné za kanoj obsahuje 3 pádla, dvě plavací vesty, provazy na koničkování, houbu a kyblík na vodu.

** Cena za přepravu obsahuje posádku, bagáž a kanoj a předpokládá plný 14-ti pasažérový minibus.

UP NORTH ADVANTURES si rezervuje právo změny ceny v relaci k ceně benzínu.

Kanoje musí být zajištěny a předplaceny nejpozději 1. května 2005 (May 1st)

V ceně pronajaté kanojky je obsažena doprava loď na místo výjezdu a odvoz z Carmacks do Whitehorse.

Není v tom obsažena cena za odvoz posádky nebo bagáže. Soukromé kanojky mohou být také odvezeny za výše uvedený poplatek. Je možné zajistit i kajak, jak jedno, tak dvousedadlový. Cena je podstatně vyšší. (kvalitní Ocean-going kayaks)

Nezapomeň doma:

Pláštěnku a nepromokavé kalhoty, boty do vody, dobrou baterku čelovku, hudební nástroj, tepelné gumové nebo vlněné rukavice, prášky a pilulky, sluneční brýle, něco proti komárům, velmi teplé oblečení - Yukon dokáže být studený i v létě. Pár kilo mouky a olej na výrobu indiánských placek, když dojde chleba. Udičku a návnady na rybaření - v řece je plno ryb, Bear Spray nebo Firecrackers proti medvědům, dobrý stan a spacák, karimatku. Walkie-Talkie vysílačky, jestli je máš.

Veškeré nákupy udělej ve Whitehorse nebo jiném větším městě. V Johnson Crossing je pouze maličké krámké a nespolehej na to, že si tam něco dokoupíš. Alkohol už vůbec ne. Přijed' už v sobotu do Johnsons Crossing. V neděli se vše připraví, dohodne, oslaví u táboráku a v pondělí ráno se vyráží na vodu.

U Freda je možno zakempovat na pár dní, má velký pozemek asi 30 kilometrů na sever od Whitehorse.

Doprava do Whitehorse z Evropy

<http://www.condoramericas.com/aboutus.html>

Německá letecká společnost má přímou linku z Frankfurtu do Whitehorse. Ve Whitehorse je mnoho půjčoven aut i rekreačních vozidel (campers, vans, pickups, station wagons, motorhomes)

Další užitečné linky:

<http://www.norcan.yk.ca/>

<http://www.touryukon.com/transportv.asp> (mapa Yukonu)

<http://www.gov.yk.ca/> (a zde taky)

http://www.tripadvisor.com/SmartDeals-g155047-Whitehorse_Yukon-Hotel-Deals-GTEST81804C.html

Několik kamarádů a kamarádek se chystá jet na Yukon ale neplánují sjíždět Teslin River. Mají v úmyslu být u ohně na zahájení vodní túry a pak zase v Carmacks 12. srpna, kdy tam bude „rozlúčkový táborák“. Byl jsem požádán o uvedení této informace a pokud se někdo chce k suchozemské skupině připojit a cestovat dohromady, tak to může udělat přímo na místě nebo nám dát vědět a kontakt mezi zájemci zprostředkujeme už teď. V partě trampů se krásy Yukonu dvojnásobí.

Pokud dostaneme více informací, tak je všem zájemcům pošleme. Můžete si také napsat, pokud některá oblast zájmu není dostatečně vykryta. Fred má v plánu celou řeku projet v motorové lodi v červnu (June) a zkontrolovat bezpečnost říčního koryta. Vyhne se tak překvapením, která je nespoutaná řeka severu schopná připravit.

(pozn. Redakce – je zatím pár přihlášek - Australie, Kanada [BC-YT-AB-ON-MB], US [CO-WA-OR-IL-MO-AK], Čechy, předběžně i Slovensko)

Smutná zpráva z Colorada

(posílá Baron)

Nevím, jestli jste znali našeho dobrého kamaráda a mého osadníka Jardu Haunera, říkali jsme mu Westman a tady v Coloradu pak dostal přezdívku Pohádka. To proto, že když ti vyprávěl o nějakém vandru, vyprávěl to tak bezvadně, že bys tam chtěl také být, no a někomu se to zdálo jako pohádka. Jarďa měl 23. ledna masivní srdeční příhodu a na místě zemřel. Bydlel se svojí rodinou (manželkou Martou a dcerou Dianou) v horách blízko Aspenu. Nekouřil, nepil a o sebe se staral. Narodil se 6. února 1941. Nedožil se tedy svých 64. narozenin.

Byl to bezvadný kamarád, nikomu nikdy neublížil i když to byl chlap jak hora, každému pomohl. Měl vždy jen dobré slovo. Určitě spousta kamarádů bude nést jeho odchod velice těžce.

Přikládám fotku, kterou mi poslal Flink. Fotka je z 1973-4 tedy z počátků v Coloradu.

Přirůstek do osady

Nový človiček přibyl do osady Kamarádi Ostrova – Lukáš Roland Klestil, narozený 12. ledna 2005 ve Victoria General Hospital. Váha 3,098 kg, délka 51.5 cm. Rodiče Christina a Aleš Klestil Jr. – Babi Maruš a děda Aleš Sr.

Poznámky redakce

Filozofie – Co se ti na trampingu líbilo posli do STOPY, co se ti nelíbilo posli rovnou těm, kterých se to týká.

Máš-li zájem dostat upozornění, že je na Internetu nová STOPA, tak posli svoji Email.

Dostáváme často žádosti o Email adresy na kamarády a kamarádky. Pokud adresu máme, tak adresu žadatele pošleme tomu hledanému a na něm zůstává, zda o spojení stojí. Platí to také o poštovní adrese a telefonu.

Datum na tvójí adresové nálepce indikuje, kdy jsme dostali naposled příspěvek na poštovně.

STOPA nemusí souhlasit s obsahem článků, které jsou otištěny. Odpovědná je osoba pod článkem podepsaná a tam se také obraťte s případnými dotazy a výhradami, co se týče obsahu.

KAMARÁD číslo 34 (Australie)

Přečtete si už několikrát pokračování životopisu Skrčka z Montány, které mu upravil Cancák z Brna.

Bobr ze Švajcu popisuje švýcarský zimní oheň na Sorenbergu.

Svoji pravidelnou stránku má Mývala z Dawsonu a dozvíte se i o průběhu australského potlachy na Ravine.

Časopis je možno dostat na adrese:

F. Kadlec, 6 Mynah Close, Mt. Hutton NSW, Australia, 2290

Chybí ti nějaká písnička nebo akordy? Navštiv následující Web

<http://www.ontheroads.net/>

Mají tam více než 2700 trampských písniček a je tam mnoho dalších informací pro trampy.

Děkujeme všem, kteří nám poslali novoroční Pf přání a do dalšího vandráckého roku přejeme řadu pěkných setkání a vandrů, suchou stezku a modré nebe nad hlavou.

Redakce Stopy